

„Üri kaszinó” a Tiszában?

Ha én ezt a klubban elmesélem... Talán el sem hiszik — kuncogtam magamban, amikor meghallottam, hogy Szegeden megalakult a menedzserek klubja. Mi olyan érdekes ebben? — mondhatná az olvasó. Klub akad több száz a városban. Igen ám, de olyan aligha van még egy, ahová évi tizenötezer forintot kell leperkálni, hogy tag lehessen az ember.

— Nem tizenötezer, csak tizenkettő, ehhez jön még a huszonöt százalékos áfa — mondja a klub elnöke, Vass László jogtanácsos.

— Ennyiért már sztriptiz-táncosnőre is futja!

— Futná, de nem lesz táncosnő. Nem éjszakai lokált és nem kártyabarlangot alapítottunk.

— Egy átlagembernek ez háromhavi fizetése. Ennyiért már nyújtani kell valamit!

— Nyújtunk is. De nem elsősorban szórakozást. Budapesten, a Ballantine's klubba egyébként harmincezer a tagdíj, és ehhez is számolja hozzá az áfát!

— Honnan egyáltalán a klub ötlete?

— Az ötletből! Már mint az újságban is. Az az igazság, hogy itt, a jogtanácsosi munkaközösségben, rengeteg vállalkozó megfordul. Évek alatt rájöttünk, nincs elég információjuk, nem ismerik egymást, elszigetelten élnek. Nem jut idejük arra, hogy megkeressék egymást. Márpedig az igazán jó ötletek nem munka közben szoktak születni! Összetül három-négy menedzser, földolnok egy témát, egyik is ad hozzá valamit, másik is, és megszületik a nagy ötlet. Eddig mindezt hol tehetők? A kocsmában! De az nem igazán alkalmas fórum erre. Ha lenne igazi tőzsde, akkor ott találkozhatnának. De nincs.

— Szóval, ez hiánypótló klub...

— Így is mondhatnánk. Ma már nem úgy működik a gazdaság, mint az elmúlt évtizedekben, hogy két évre előre lediszponáltak valamit, aztán ha kellett, ha nem, elvitték. Fél óra alatt születnek most milliós üzletek, s napok alatt meg is valósulnak. Ehhez pedig információ, ismeretség, találkozási lehetőség kell.

— Erre jó a klub...

— Pontosan. A Tiszai Szálló presszója hétfőnként eddig zárva volt. Erre a napra beülték ki a termet. Az első két alkalommal már kötöttek is üzletet a klubtagok.

— Kik?
— Nézzé, ez zárt klub, neveket most ne említsünk. Egyelőre harmincötven vagyunk, de száznál többben nem is szeretnénk lenni.

— Ki lehet tag?
— Aki befizeti a tagdíjat, és három klubtag ajánlja.

— Nem félnek, hogy azt mondják magukra, megalakították a felső tízezer klubját?

— Nem. Először arra is gondoltunk, hogy üri kaszinót alapítsunk, de ehhez az elmúlt évtizedekben annyi rossz iz tapadt, hogy elvetettük. Felső tízezer? Kit sorol oda? Ha a jövedelmet nézzük, akkor a négyelemis gyárigazgató is az, a harmincezeres bruttójaival, és egymillió prémiumával. Márpedig mi nem szívesen ülünk egy asztalhoz tárgyalni vele. Ez a klub a szó nemes értelmében a menedzsereké kell hogy legyen. Ezért a szigorú szabályozás. A new manek, az új emberek, az ötletgazdák szeretnének itt egymásra találni.

— Dorbézolásról szó sincs!

— De nincs ám. Harmincféle folyóiratot fizetünk elő. Idővel szeretnénk számítógépes hálózatot kialakítani, hogy a presszóban lehívhatók legyenek a fővárosi tőzsdeinformációk. Neves gazdasági szakembereket hívunk meg előadónak. Ha valaki nem „ürj emberhez

mélto magatartást tanúsít” — kizárjuk! Ezt az alapszabályba is bevettük.

— És aki sokallja a tizenötezeret?

— Az nem lesz tag. Megszüntettük a tiszteletbeli tagság intézményét. Egyedül csak neves külföldi szakembereket tisztelünk meg ezzel.

— Egy klubhoz is kell töké...

— Szerencsére, összeakadtunk a Talent Szervező Kft.-vel. Ők is a Tiszában „laknak”. Szóval, a szálló lassan amolyan businesscenter-ré válhat Szegeden. Szeretnénk, ha tényleg betöltené funkcióját a klub. Többek között azért is a magas tagdíj, aki komolytalan szórakozásra gondol, az nem fog ennyit kifizetni. A tagjainknak már az is kikapcsolódás, ha egymással beszélhetnek, erre az üzleti világ hétköznapijaiban aligha van idő. Eddig a véletlen gardírozta az üzleti ötleteket, most ezt szeretnénk intézményesíteni.

— Ilyen biztosak a dolgokban?

— Egy kicsit mi is felvettünk, amikor belevágtunk. De meggyőződésünk, hogy Magyarországon ki kell alakítani egy mára teljesen elvesztett üzleti etikát. Itt, a klubban, szóban is megkötnek több milliós üzleteket, és senkinek eszébe se jut, hogy becsapja a másikat. Abban a pillanatban elveszítene az üzleti hitelt. Csak sajnálkozhatunk azon, hogy a vállalatoknál lassan már az írott szónak sincs hitele. Hogy mindez hagyjon működik? Majd meglátjuk...

Rafai Gábor

A mese folytatása

Oktober első napjai piros betűs ünnepként vultak be a szegedi kukázás történetébe. A szakma specialistái olyan bőséges kínálatból válogathattak, mint még soha. Fél sem kellett hajtani a szeméttartók tejet, főlöslegessé vált a nehézkes egyensúlyozás a kutatási célokra nem éppen ideális kerek tartályok peremén. A szemét már a tárolóhelyiségek padlójára ömölve kínálta „rejtett” értékeit.

Valami büzlik...

Az első telefonok vagy két hete érkeztek. Már azaz fenyegetőztek a lakók, hogy az utca közepére öntik a napok óta folgyt szeméteket, ha nem szállítják el az illetékesek. Hulladékukkal öntötte el a város jó néhány — többségében lakótelepi — szeméttárolóját. A városgazdálkodási vállalat gyűjtőautóiba ugyanis csak azt a szeméteket öntötték be, amit az út szélén, a kapuk elé készítve találtak. A tárolókból már nem hozták ki a bent hagyott szeméttartókat. Tetették ezt annak a június 5-e óta érvényes tanácsi rendeletnek az értelmében, amely a hulladék átvételének helyét kövételül a közút mellett jelöli ki. Ez a rendelkezés a tanácsiak szerint azért született, mert a jövőben egyre több, most még állami tulajdonú ingatlan válik személyi tulajdonná. Az ilyen házakból pedig kikészítik a szeméteket a gyűjtőkocsi várható érkezésére. A rendelkezés

Összefonódó karok

Múltat faggatni, jelent megismerni nem nehéz a felsővárosi plébánián.

A recsegő falépcsőkre linóleumot ragasztottak, talán, hogy csendesebb legyen rajta a járás, könnyebb a tisztántartása... bentebb, a szűk folyosón ugyanaz, a helyhez nem illő, műanyag padló. Ime, hát, az inséges jelen csáhatatlan bizonyítéka. Ennyi futotta fejlesztésre, korszerűsítésre. De ne legyünk telhetetlenek! A plébános úr irodájához vezető úton igazán modern „darab” hivatkozik: tajvani nyomógombos telefon lapul a falon. S a jelen-lét különben sem csupán tárgyakkal dokumentálható, a múltat ellentétben: Ismerjük meg a korokat, az időrendiség betartása nélkül, múltat és jelent egymásmelletteiségükben. Ugy hitelesek. Az ok, mi a felsővárosi templomra fordítja figyelmünket, ünnepi: 200 éves a plébánia.

Kovács Mihály, a bicentenáriumi éppoly természetességgel beszél, mint ahogy idestova hét évtizedes munkatársával a kálkodásnak nem kis megpróbáltatásairól. Az öröm ugyanolyan tartozéka életének, mint a nélkülözés. A Kegyes tanító rendek vezetése alatt álló szegedi római. Dugonics András gimnáziumban tanult, s egy darabig tanított is ott. Mikor a piarista gimnázium megszűnt, pár évig segédlektorkedett a domban. Szegedről ama bizonyos bőrkabátosok vitték el. Börtönből szabadulva az ország legkülönbözőbb, helyesebben legeldugottabb településeire teljesített szolgálatot. Jó sora vizsgálta Szegedre, plébánosnak. Hitvallásához hű maradt, s a tája nyitva. Ezért nem volt módunk életútját részletezni, a kétszáz esztendő fölől beszélgetni. A tele-

Ferences címer

Nagy szentségmutató

fon ugyanis minduntalan megcsörrent, hivatalába perenként kopogtattak ezzel-azzal.

A plébánia folyosóján szombaton este kiállítás nyílt a templom egyházközségeiből. Sümei József, a tanárképző főiskola tanársegéde, aki önkéntes társaival együtt gondoskodott a relikviák bemutatásáról, vállalta a tárlathoz kapcsolódó történet megismertetését. A levéltár és a Fekete Ház segédlektorból látható például az egyik vitrinben a városi tanács itélőlevele, mely a templomot a minoritáknak adta — azok 1950-ig látták el vezetését —, ez az évforduló apropója. Jóllehet, bizonyosnak látszik, hogy az Arpad-korban Asz-szonyfalvaként emlegetett Felszeged, a legkorábbi időkben is templomos hely volt. Felsővárosi plébániáját egy XIV. századi pápai tizedjegyzék igen jó javadalmának említi. Több kegytárgy tanúsítja a minoriták fénykorát. Kiemelendő a gazdagon díszített nagymonstrancia, s a gyönyörű, intarziás terdeplő is. A rendháziak fura-gták, csakúgy, mint a templom tölgy padsorainak végsőit. A padszékek mindéggyike más-más mintát

formáz, érdemes megtekinteni.

Napjainkban első a szolgálata. A templomajtó nyitva, s minthogy az épület jó akusztikájú, kórusok kérnek próbát — és szereplési lehetőséget benne. Keddenként öregek klubjává alakul a plébánia. S küldték volna el a cserkészeket, mikor azok is helyért kopogtattak? A szűkös térből nekik is juttattak. Tizenkét csoport jár hitoktatásra. Hogy a hittanórák zavartalan-ságáról hogyan gondoskodik a plébános úr, az már részletkérdés. Szívügye a Romániából menekültek sorsa. A pinceben alig féni ruhahalmoktól, összehajtogatott dobozoktól. A menekültek, mostanában jobbra románok, egyenesen a plébániára mennek a rendőrségről. Egy fiatal piarista, Seidl Ambrus egyeneti további lépéseiket. E meglehetősen világias munka neki talán kereszté-

nyi kötelessége, ám az idegen turista, ha belép a templomba, a csiksomlyói kálvária egyik stációjának kinyújtott fotóját szemlélheti. Rajta a fölirat: „Keresztelő Krisztusom, tanítsd meg személy népem, hogy nagy lélekkel hordozza a keresztjét.” Ezért, azt hiszem, a turisták és mindannyian imádkozhatunk.

A ferencesek minden tekintetben támogatták a templomot. Tőlük maradtak a kiállításra bemutatott szentföldi ereklyék, díszített olajfalevel-nyomatok a Getszemáni-kertből, az Olajfák hegyéről. Szerencsésen túléltek az idők viharait, nem úgy a minoriták könyvtára. Szomorú összevetni az egykori vaskos katalógust a közszemlére tett néhány megmaradt kötettel. A szegedi nagy-árvíz erősen rongálta a templomot is. 1928-ban a főbejáratot építették át, később egy átalakítás révén lett a belső tér egyhajós, oldalkápolnás. Még egy címer említése kíváncsít: a nagyvonalas ismertetésbe; a ferenceseké. Felhők fölött két kar egymásba fonódását ábrázolja. A pap és a hívó egységet kereszt vigyázza. Olybá tűnik a címer, mintha csak a mában funkcionáló felsővárosi templom szerepét illusztrálná. Kinőve persze a vallásosság feltételéből.

Mag Edit

Búcsú a millióktól?

Adósok a passzáson

Penzartozást sokféleképpen lehet rendezni. Régen, ha valaki nem fizetett, egyszerűen becsukták az adósok börtönébe, ahol ledolgozhatta a hátralékát. Rendőrségi hírekben olvasható, hogy kevéssé differenciált gondolkodású egyének zsebkész igénybevitelével szereznek érvényt jogos követeléseknek. Ez utóbbi megoldás mindenképpen helytelen — és ki-vetetlen —, ha intézmények közötti pénzügyek rendezéséről van szó.

Ha a Nagyáruháza oldalához épített zárt folyosón sétálunk, a csillogó üzletek láttán szegedi szívünkben elégedettséggel állapíthatjuk meg, hogy az európaihoz közelítő színvonalból immár városunkban is megmutatkozik valami. Azt viszont senki sem gondolná, hogy az itt helyet foglalók közül három összesen 25 millió 691 ezer 905 forinttal tartoznak a tanácsnak.

Az építkezés során változtak a tanács társberuházói, több helyiséget az új funkciók szerint kellett áttervezni. A szerződő felek vállalták, hogy a felmerülő többelköltségeket is megtérítik. Ez annál is inkább érdekük, mert kezelői jogot csak ezután kaphatnak a használt helyiségekre.

Az áttetsző üvegtetős pavilonosra folyamatosan költöztek be az üzletek. Néhányan közülük azonban megfellebbezték kézzelírtul is elismert kötelezettségükről, és a tanács felszólításai sem tették rájuk a kívánt hatást. Kerekítve az összegeket, a húsáruháza 6 millió 200 ezer, a könyvesbolt 3 millió 800 ezer, a vámosok 15 millió 600 ezer, a hirdető pedig 760 ezer forint bevétel elkönyvelésétől „mentesítette” a torony alatt dolgozókat. A MAHIR még perre is

vitte az ügyet és nemcsak a fizetést tagadta meg, hanem kamatot és tulajdonjogot is követelt. A húsáruháza — amely a szalámigyar és a tanács közös beruházásaként létesült — több mint 10 milliót már kifizetett a ráeső költségekből, a további 6 milliós tartozás követelésének jogosságát azonban még vitatja.

A Könyvértnek nem áll módjában megválaszolni a tanács korábbi értesítéseit. A Vám- és Pénzügyőrség pedig katonaság egyszerűséggel kinyilvánította, hogy nem is fog fizetni.

A tanács értesítette adósait, hogy kezelői jogot csak akkor kaphatnak, ha kiegyenlített tartozásaikat. Ennek újabb határidejét szeptember 30-ában szabta meg. A MAHIR ezután változtatott álláspontján és pereskedés helyett fizetett.

A Könyvért nem zárkózott el a fizetés elől, mint ahogyan a szalámigyar sem — utóbbi jó hírének biztosan nem használna egy esetleges pereskedés. A húsáruháza ügyében egyébként arra hívatkoznak, hogy minden igazolt számlát kiegyenlítették a tételes kimutatás szerint és a fizetési fennakadást, vélelményük szerint, bizonyos „adminisztrációs dugó” okozta, amely a tanácsnál gátolja a dolgok menetét.

A vámhivatal viszont nem válaszolt a pecsétes levelekre. Lehet, hogy csak a bíróságon sikerül velük dűlőre jutni?

Az idő mindenesetre sürget. Nemcsak azért, mert a tanács valószínűleg tudná hová tenni ezt a 25 milliót, hanem azért is, mert november 15-ére elkészül a kezelésbe adásról szóló munkaterv. A kezelési jog megvonása pedig bérleti díjak formájában jelentős összegeket húz majd ki az érintettek zsebéből.

Ny. P.

Kukatologatók

z és hosszabb távon kívánta szabályozni a hulladék elhordását.

A vgv szemétszállítói tehát hátat fordítottak a tárolóajtóknak.

De ki fogja görgetni?

Már mint a szemétesedé nyekelt... A kisgyerekek kivételével kevesek, számára vonzó kukának lenni. A megféle „állomány” pedig „periferikus” emberekből áll, akikre nem lehet mindig számítani — egy város-gazdálkodási szakember szerint. Ők tehát nem győzik tovább.

Akkor talán a házfelügyelők? Akiknek nagy többsége nő, akiket munkavédelmi előírások tiltanak a 30 kilogrammnál nehezebb tárgyak emelésétől, és a 100 kilogrammnál súlyosabbak gördítésétől? És akiknek esetenként több lépéscsúszást is rendben kell tartaniuk? Ők talán győzik? Arról nem is szólva, hogy sok helyen még ház-mester sincs.

A vgv a maga szempontjából méltányosan járt el, hiszen a június 5-én született rendelkezés biztosította jogait csak december 31. után érvényesíti. Addig — legalábbis a Belvárosban — változatlanul kihordják a szeméteket, s ezzel időt hagynak az IKV-nak, hogy felkészüljön az új helyzetre.

Az IKV viszont eredetileg úgy tudta, hogy a vgv ígérete a város egész területére szól. Ezért, amikor szeptember 5-én megkapták a város-gazdálkodásiak levelét

(amelyben az állt, hogy október 1-jétől csak a Belváros élvez mentességgel), a hátralevő szűk egy hónap alatt nem tudták minde-nütt megszervezni a kihordást. A két vállalat vezetője között tárgyalások is folytak.

A szemét pedig szaporodni kezdett anélkül, hogy meglegte volna a fent vázolt problémákör sokoldalúságát.

Reszkess, pizok...

... jön a Hypo! A régi reklám talán újra érvényes lesz, legföljebb egy kis kiegészítésre szorul. A kénszerhelyzetbe került IKV ugyanis tárgyalta a Hypokommunális Szolgáltató Kft.-vel, amely vállalta a szeméttartók ki- és behordását. A munka már folyik, bár a terület gyors átvételét nem könnyű megszervezni, s ezért még vannak fennakadások.

A vgv biztosította ugyan segítéséről az IKV-t, és a kft.-t, a körzetek átadása mégis nehezen megy. Pontatlanok az útvonaltervek, de az is előfordul, hogy a gyűjtőautók személyzete nem működik együtt a kihordóemberekkel, és egyszerűen otthagyják a szeméteket, ha az nincs éppen az általuk megkívánt helyen.

Az IKV sajnálja, hogy a lakosság szenvedni el az igazán kényelmetlenséget, kerülgetheti és szagolhatja a szeméteket.

„Szemét-ügy” — mondhatjuk erre az egészre, és eltoprenghetünk, vajon kitégyük-e a kötejelet...

Nyilas Péter